

Tyskland, Berlin og freden

Taler

Eyvin Dahl

Dato

10 juli 1962

Omstendigheter

Arbeiderkonferansen i Rostock

- 1 Jeg er, som dere allerede har hørt, lege og fra 1937 stadsfysikus i byen Stavanger
på sydvestkysten av Norge, fra 1925 spesialist som kirurg og siden 1927 medlem
av bystyret. Jeg er altså en meget gammel lege. Jeg er kommet til Den tyske
demokratiske republikk etter innbydelse fra Helsevesenets fagforbund. Det er
5 en stor ære for meg å få tale til denne forsamling.

I de kapitalistiske land søker dagspressen å innbilde folk at Sovjetunionen siden
1945 nesten ikke har gjort noe annet enn å bryte avtalene om Tyskland og
Berlin. Det er fullstendig galt!

10

Jeg har i de siste 17 årene i utallige foredrag og artikler søkt å fortelle mine
landsmenn hva t.eks. Potsdam-avtalen egentlig inneholder, at de allierte makter i
anti-Hitler-koalisjonen forpliktet seg til fra okkupasjonens første øyeblikk å
sørge for:

15

1. at alle tyske militaristiske organisasjoner - framfor alt generalstaben -
omgående blir oppløst.

2. at den tyske rustningsindustri blir jevnet med jorda,

20

3. at de virkelige krigsforbrytere blir straffet og deres forbrytelser gjort kjent for
alle,

25

4. at nazister og militarister blir fjernet fra det offentlige liv, med andre ord at
man skulle skape grunnlaget for et annet Tyskland - forenet, nøytralt,
avmilitarisert, demokratisk og fredelig.

30 I Potsdam-avtalen står det også at man skulle påse at Tyskland aldri mer ville
true sine naboer og freden, at enhver form for fascistisk eller militaristisk
propaganda og virksomhet skulle bli forbudt, og at de tyske monopolene, som
hadde vært grunnlaget for militarismen og nazisme, skulle oppløses, at
Tysklands Økonomiske enhet skulle garanteres og at utenriksministerrådet
35 skulle være forpliktet til å forberede og gjennomføre en fredsavtale med
Tyskland.

Enhver som har fulgt med i de senere hendinger, må innse at vestmaktene ikke
et øyeblikk tenkte på å sette Potsdam-avtalens bestemmelser ut i livet.

40 Hvordan Berlin skulle ordnes var bestemt i London i september 1944 og
bekreftet i Berlin i juni 1945. Denne avtalen sier at et interalliert kontrollråd
skulle administrere Stor-Berlin. Stor-Berlin ble ikke som det Øvrige Tyskland
delt i 4 soner. Hele Berlin var underlagt kommandanten for den sovjetiske
okkupasjonssonen. Både engelske erklæringer om Tysklands folkerettslige
45 stilling og en erklæring fra de 3 vestlige utenriksministre på Geneve-konferansen
i 1960, har klart og tydelig slått fast at Vest-Berlin ikke er en del av Vest-
Tyskland eller av Forbundsrepublikken! At vestmaktene har okkupert sine
forvaltningsområder i Berlin og slått dem sammen til det såkalte «Vest-Berlin»,
er i og for seg et åpent brudd på firemaktsavtalen og kan ikke på noen måte
50 endre Berlins status.

I årene 1946 til 1954 krenket vestmaktene gjentatte ganger Potsdam-avtalen:

1. Sammenslutningen av vestsonene til bisonen og trisonen.
55
2. Konferansen i London 1948 av de tre vestmakter og uten Sovjetunionen
behandlet Vest-Tysklands framtidige stilling og Ødela på den måten arbeidet til
kontrollrådet i Berlin.
- 60 3. Innføringen av en ny valuta i Vest-Berlin og Vest-Tyskland, alene for å
ruinere Sovjet-sonen i Tyskland og det demokratiske Berlin økonomisk, var en
ugjerning, som førte til den s.k. Berlin-krisen og det provokatoriske eventyr med
«luftbroen til Berlin». Det var et farlig anslag mot freden. For å unnskyld seg
og om mulig renvaske seg har vestmaktene med dets mektige dagspresse forsøkt
65 å legge skylden på Sovjetunionen og den sovjetiske okkupasjonssonen.

4. Proklameringsen og anerkjennelsen av Vest-Tyskland som suveren stat den 7. september 1949 - med Adenauer som kansler og Bonn som hovedstad - var det største brudd på Potsdamavtalen.

Etter min mening er det av største betydning å gjøre kjent overalt og for alle mennesker, at vestmaktene og de vest-tyske politikere systematisk har arbeidet for å dele Tyskland i to stater -en deling som ble ytterligere befestet da Vest-Tyskland i 1954 ble tatt opp i NATO og senere litt etter litt er blitt Vest-Europas sterkeste militærmakt til det idag inntar en lederstilling både i NATO og i EEC (Fellesmarkedet).

Jeg tror at det for denne forsamling kan være av interesse å høre at den norske regjering den 23. januar 1947 sendte utenriksministerrådet et memorandum, hvor den uttrykte bekymring og angst for den militaristiske og nazistiske utvikling i Vest-Tyskland. I artikkel 5 i dette memorandum krevde den norske regjering at punkt 3 i Potsdam-avtalen måtte bli respektert og gjennomført. Vestmaktene ignorerte selvsagt dette memorandum fra den norske regjering, de ga overhodet ikke noe svar.

Den norske regjering har senere ikke villet høre noe om dette memorandum. I årene som fulgte var det jo en hovedsak for regjeringen og dens tilhengere - og spesielt for den fullstendig amerikaniserte dagspressen i Norge - å fordreie sannheten om utviklingen i de to tyske statene. Norge ble jo i 1949 dessverre medlem av NATO.

Siden 1949 har regjeringen, borgerlige og sosialdemokratiske politikere, dagspressen, radio, kirke -kort sagt omtrent alle - daglig angrepet Den tyske demokratiske republikk og fortalt alle slags løgner om forholdene der, mens de har forsøkt å innbille det norske folk at Vest-Tyskland er den virkelige prototyp på et demokrati, et skattet medlem av den vestlige, såkalte «frie verden» og en god alliert i NATO, så god at man uten fare kunne opprette en felles vesttysk-dansk flåtekommando, så god at man uten fare kunne knytte vesttyske offiserer til NATO-kommandoen ved Oslo, så god at man uten fare kunne gi vesttyske flåteenheter under tidligere Hitler-admiraler støttepunkter på norsk territorium. Alt dette er gjort uten å spørre folket.

Det er mer enn noengang nødvendig at Østersjøen blir et fredenshav. Våre faglige ledere er sosialdemokrater. De tillater ikke at norske arbeidere besøker de

sosialistiske land som delegasjoner. Men dette forbudet er umulig å gjennomføre når det gjelder enkeltpersoner. Det ser vi bl.a. under Østersjøuka.

110 Det spiller en uhyre stor rolle at mennesker fra NATO-landene får mulighet til med egne øyne å konstatere at det virkelig finnes republikk, hvor Potsdam-avtalens bestemmelser er blitt fullstendig gjennomført og oppfylt - i samsvar med det DDR's første president, Wilhelm Pieck, sa: «Vi vil samvittighetsfullt gjennomføre de forpliktelser som Potsdam-avtalen pålegger oss».

115

Jeg har tidligere to ganger besøkt DDR - den tyske demokratiske republikk. Både ifjor og i år har det gjort et sterkt inntrykk på meg å se og høre at alle 5 politiske partier her er enige i dette: at det endelige mål er et nøytralt, avmilitarisert, fredelig og forent sosialistisk Tyskland, at representanter fra alle
120 partier fordømmer utviklingen i Forbundsrepublikken, at alle var og er enige i at en snarlig fredsavtale - enten med begge stater eller i alle fall med DDR - var og er absolutt nødvendig for å sikre freden.

De fleste mennesker utenfor Tyskland har glemt at Sovjetunionens
125 statsminister, Khrusjtsjov, allerede i 1958 la fram et forslag om inngåelse av en fredsavtale med begge tyske stater og om å forvandle Vest-Berlin til en avmilitarisert, nøytral fri by.

Jeg tror det er første gang i verdenshistorien at et forslag om en fredsavtale er
130 blitt betegnet som en trussel mot freden. Så vanvittig er imidlertid vestmaktene og de vest-tyske revansjisterne. De er redd freden på samme måte som monopolkapitalen er det

De er interessert i «kald krig.» for å opprettholde spenningen og opprustningen
135 og for å tjene mest mulig. Sålenge det er spenning og kald krig - og ikke fred, sålenge er det jo også mulig å misbruke Vest-Berlin som spionasjesenter og «frontby», sålenge vil det være mulig å arrangere «episoder», som kan utvikle seg til en «varm krig», en krig som NATO-Bundeswehr kan utnytte til å marsjere inn i Øst-Berlin og videre inn i DDR under dekke av at de vil ordne
140 opp «indre tyske anliggender», som ikke angår De forente Nasjoner.

Disse planene måtte oppgis - takket være det mesterlige sjakktrekk: reisingen av den såkalte «mur» om Vest-Berlin den 13. august 1961. Denne mur er imidlertid ingen mur for å skille tyske arbeidere fra hverandre. Den er et bolverk

for å beskytte demokratiet i DDR mot fascismen i Vest-Tyskland. Mennesker som kjenner og forstår forholdene i Berlin og DDR's vanskeligheter, har også innsett at disse tiltak var nødvendige. De forstår også at ingen egentlig liker dem.

150

Et blick på kartet skulle være tilstrekkelig til å overbevise et hvert fornuftig menneske at Vest-Berlin er en fullstendig vanvittig anomali. Og når man vet hvordan Vest-Berlin i årevis er blitt misbrukt til provokasjoner mot det demokratiske Berlin og DDR, da kan ingen være i tvil om at Vest-Berlin og
155 Vest-Tyskland i dag representerer den farligste trussel mot freden - ikke bare i Europa, men i hele verden. Heldigvis står idag 17 millioner arbeidere og bønder, funksjonærer og intellektuelle i Den tyske demokratiske republikk på vakt for freden sammen med over 900 millioner mennesker i den sosialistiske del av verden og også med millioner fredselskende mennesker i den kapitalistiske
160 delen.

Walter Ulbricht har sagt: «Vi er av den mening at det tyske folk aldri mer må få søke storhet og evig ry på slagmarken, men at det bare kan finne storhet og ry i vitenskap og kultur, økonomi og sosiale goder». Slik taler bare en sann venn av
165 og forkjemper for fred.

Midt gjennom Tyskland går en grense, som ikke bare er grensen mellom to stater, men også en grense mellom to verdenssystemer, kapitalismen og sosialismen. Men dypt inne i Den tyske demokratiske republikk sitter
170 kreftsvulsten «Vest-Berlin», «krutt-tønne med kort lunte», «den kalde krigens frontby», vestmaktenes «billigste atombombe», en bombe som de vanvittige vest-tyske revansjister håper å kunne få til å eksplodere i et beleilig øyeblikk - og med tillatelse fra de imperialistiske vestmaktene.

Som gammel kirurg vet jeg at det man må gjøre med en kreftsvulst er å operere den bort før den blir for farlig. Jeg beundrer den tålmodighet som Den tyske demokratiske republikk har lagt for dagen. Denne tålmodighet er i virkeligheten det beste bevis på at menneskene og politikerne i DDR er fredselskende, at det for dem er mest om å gjøre å ordne alt på en fredelig måte, men med fast
180 beslutsomhet - også når det gjelder å fjerne en kreftsvulst.

De 6 millioner organiserte arbeidere i DDR har gjennom sin organisasjon FDGB (den faglige landsorganisasjonen i DDR) gjentatte ganger rakt hånden

185 fram til forståelse med DGB (den faglige landsorganisasjon) i Vest-Tyskland for gjennom samarbeid å nå fram til felles handlinger. Dere vet jo at arbeiderklassen er sterk og uovervinnelig når den er enig. Lederne for den vest-tyske fagorganisasjon foretrekker imidlertid foreløpig å avslå tilbudet.

190 Vi, Den tyske demokratiske republikks sanne venner, vil aldri bli trett av å fortelle i våre egne land hvorfor den såkalte mur i Berlin var så påkrevet, vi vil fortelle om «grensegjengerne» og om alt som har sammenheng med dem, om de over 13 milliarder mark som DDR har tapt på grunn av de vestlige imperialisters undergravningsvirksomhet, om det falske «utstillingsvinduet»
195 VestBerlin, om den avskyelige menneskehandel - og vi vil fortelle om spionasjen og provokasjonene.

Vestmaktenes hovedargument mot en fredstraktat med de to tyske statene er angivelig at de ikke er forenet. Et latterlig argument, når man vet, og det vet
200 vestmaktene - at Adenauer-regjeringen med alle midler har motsatt seg ethvert forslag om forhandlinger om gjenforening. Argumentet er også latterlig fordi ingen som kjenner forholdene i Tyskland i dag, kan innbilde seg at det idag er mulig omgående å forene Tyskland på fredelig vis. Forskjellen i de to staters sosiale struktur er alt for dyptgående. En gjenforening kan bare komme istand
205 gjennom en langvarig tilnærming prosess i en konføderasjon. Derfor er det nødvendig først å få en fredsavtale. Deretter må man over et lengere tidsrom søke å oppnå en gjenforening av Tyskland.

Inngåelse av en fredstraktat med begge tyske stater vil bety:

210

1. At atom-opprustningen i Vest-Tyskland vil opphøre.

2. At man vil få en atomvåpenfri sone i Mellom-Europa - forhåpentlig også omfattende de tre skandinaviske land.

215

3. At avrustningen i Tyskland vil bli innledet.

4. At de vest-tyske revansjistenes planer om grenseendringer vil bli sett på som en aggressiv- handling rettet mot de som undertegner fredsavtalen.

220

5. At Vest-Berlin vil bli omgjort til en demilitarisert nøytral fri by.

225 6. At Tyskland vil kunne innta sin plass i folkenes familie, i De forente nasjoner, som et fullverdig medlem.

Inngåelse av en tysk fredsavtale ville dermed bety avspenning i den internasjonale situasjon og fremme en verdensomspennende avrustning. Dette er kjensgjerninger!

230

Det norske folk fører også sin kamp til forsvar for sitt lands nasjonale selvstendighet og suverenitet. Det var en svart dag for Norge og det norske folk, da vårt land i 1949 - blant de første i Europa - ble dels truet, dels forledet til å gå inn i NATO. Daværende stortingspresident Oscar Torp og daværende og
235 nåværende utenriksminister Halvard Lange fortalte stortingsrepresentantene at Sovjetunionen hadde planer om å sluke Norge som det neste land - etter Tsjekkoslovakia. Bevisst løgn og bedrag, men nok til å sette skrekk i stortingsrepresentantene. Norge ble medlem av NATO i 1949.

240 I 1954 la Sovjetunionen fram sitt gamle forslag: Dannelsen av en kollektivt sikkerhetssystem av alle land i Europa med et forent, demilitarisert, nøytralt Tyskland som medlem. Vestmaktene svarte med å foreslå for NATO at Vest-Tyskland ble opptatt som medlem med alle rettigheter og at Vest-Tyskland ble anerkjent som suveren stat. Og Norges utenriksminister, som i 1949 ved Norges
245 inntreden i NATO hadde trøstet seg selv og stortingsrepresentantene med at han «var glad for» at ingen ansvarlig politiker i USA eller i England ville ha Vest-Tyskland som NATO-medlem, han sa nå - i 1954 - at det var absolutt nødvendig for Norges sikkerhet at Vest-Tyskland ble rustet opp og tatt opp i NATO. Og 9 ½ år etter at det norske folk begeistret hadde feiret sin frihet og
250 landets suverenitet etter 5 lange okkupasjonsår ga den norske nasjonalforsamling mot noen ganske få stemmer sitt samtykke til opprustning av Vest-Tyskland og til at Vest-Tyskland ble NATO-medlem.

Flertallet i det norske Storting tilhører Det norske arbeiderparti.

255 Stortingsrepresentantene hadde oppmerksomt fulgt utviklingen i Vest-Tyskland. De visste at Adenauer hadde sagt at Bundeswehr (den vest-tyske hær) skulle bli brukt til å gjenerobre «tapte områder» i øst. De visste at krigsminister Franz Josef Strauss hadde sagt at vestmaktene med Tysklands hjelp nå militært ville få mulighet til å utradere Sovjetunionen. De visste at professor Hallstein
260 hadde sagt at «Tysklands østgrense ligger på den annen side av Ural». De norske stortingsrepresentantene visste at militarisme og revansjisme blomstret

265 opp igjen i Vest-Tyskland. De visste at Vest-Tyskland var den eneste stat i Europa som hadde territoriale krav. Likevel adlød de «His Master Voice», stemmen til Amerikas forente stater.

Hvorfor? Fordi deres frykt for og hat til kommunismen var og er så grenseløs stor. En venstre-borgerlig politiker, som våget å tale og stemme mot opprustning av Vest-Tyskland og mot opptakelse av Vest-Tyskland i NATO, sa
270 bl.a.: Den beslutning, som blir tatt her idag, vil bli skjebnesvanger for Europas framtid. Ingen i det norske Storting og ingen i hele det norske folk trodde i 1949, da vi besluttet å gå inn i NATO, at vi bare 5 år senere for fullt alvor skulle diskutere og beslutte at Vest-Tyskland skal få lov å være med i dens arbeid.

275 Det er nettopp saken: Norges inntreden i NATO var ikke forelagt det norske folk i valg eller ved folkeavstemning. Den har aldri vært populær i folket, tvert imot. Slik var det også med stortingsvedtaket i 1954.

Utenriksminister Halvard Lange, som er mye mer amerikaner enn amerikanerne
280 selv, har sagt: Bundeswehr er et vesentlig tilskudd til Norges sikkerhet. Bare Vest-Tyskland er nå istand til å fylle tomrommet ved nordavsnittets sørgrense. Dette sa denne tåpelige statsråd og han føyde til: Bare Vest-Tyskland kan sikre demokratiet i Nord-Europa. Dere forstår nok at vår utenriksminister - trass i at han er medlem av Det norske arbeiderparti, som ennå foran hvert valg kaller seg
285 «sosialistisk» - er de konservative borgerlige partiers yndling.

Som sagt finnes det likevel en sterk opposisjon i folket, men dessverre ikke i Stortinget, mot arbeiderpartiregjeringens utenrikspolitikk. Da det i november 1961 ble gjort kjent at krigsminister Strauss skulle besøke Norge, vakte det avsky
290 i folket. I Oslo og Bergen kom det til demonstrasjoner, protester ble sendt til avisene og til regjeringen. Da han likevel kom la demonstrantene seg på veien fra flyplassen til hotellet med store plakater: «Heraus mit Strauss». Slik ble veien sperret for ham. Der sto bilene med den vest-tyske og den norske krigsminister og mange høyere offiserer. Det var umulig å snu og ta en annen vei da bilene var
295 helt omringet av demonstranter. Strauss var meget sint og det viste han også tydelig. Men det hjalp ikke. Mer enn en halv time gikk før det var kommet så mange politi at demonstrantene kunne bæres bort og veien gjøres farbar. - Hver dag sto demonstranter med plakater foran hotellet hvor Strauss bodde, foran Forsvarsdepartementet og foran Stortinget. Den samme mottakelse fikk han i
300 Bergen, Norges neststørste by, hvor det finnes et flåtestøttepunkt for den vest-

305 tyske marine. På programmet sto også et besøk i Bodø (i Nord-Norge) - byen med flyplassen hvor den amerikanske spionen som ble skutt ned over Sovjetunionen skulle lande. Men da herr Strauss fikk vite at befolkningen også der forberedte seg på å gi ham en like varm velkomst som i Oslo og Bergen, foretrakk han å reise hjem uten å se Bodø.

310 I Norge har det også i mange år vært en ganske stor folkebevegelse mot atomvåpen over hodet: mot produksjon, lagring, prøver og eventuell bruk. De samme metoder blir brukt her: protestresolusjoner med hundretusener underskrifter, folkemøter med mange deltakere, diskusjoner og demonstrasjoner. Det er ingen tvil om at denne stadig voksende folkebevegelse i alle fall har hatt som resultat at Norges regjering og Storting hittil ikke har våget å tillate atomvåpen stasjonert på norsk jord. USA, NATO, norske offiserer, de 315 store borgerlige partiene og deres aviser krever det. Også innenfor arbeiderpartiregjeringen, arbeiderpartiets og landsorganisasjonens ledelse arbeider mange for det. De fleste fagorganiserte arbeidere har imidlertid gjennom sine fagforeninger sagt NEI og i denne kampen blir de støttet av to politiske partier, Norges Kommunistiske Parti og det nye Sosialistisk Folkeparti, 320 samt av mange intellektuelle fredsorganisasjoner og enkelte borgerlige ungdomsorganisasjoner. Kampen mot atomvåpen har blitt en virkelig folkebevegelse.

325 I det siste året har den kampen, som føres i Norge av arbeidere og intellektuelle mot NATO og atomvåpen, blitt utvidet med kampen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet, i EEC. Her spiller både økonomiske og nasjonale interesser en meget stor rolle, derfor er deltakerne i kampen ytterst ulike og av forskjellige synsmåter ellers. Arbeiderpartiregjeringen, flertallet av arbeiderpartiets representanter på Stortinget og ledelsen for fagorganisasjonen går inn for fullt 330 medlemskap og da også selvfølgelig arbeiderpartiets og fagforbundenes aviser. Hvorfor? For det første fordi USA vil ha det slik. For det annet fordi de sosialdemokratiske partiene i Fellesmarked-landene ønsker det. For det tredje fordi flertallet av disse politikerne virkelig ønsker et økonomisk, militært og politisk forent Vest-Europa da de frykter den sosialistiske verden. Altså de 335 samme motiver som Høyre-partiet og flertallet i Venstre. Et flertall i det borgerlige Kristelig folkeparti (som sjelden opptrer «kristelig» i praksis) er også for fullt medlemskap. Et mindretall går inn for en såkalt assosieringsordning. Dette er i virkeligheten et medlemskap med så mange vilkår og premisser om dispensasjoner fra Roma-traktaten at vel i grunnen ingen kan tenke seg at «de

indre 6» overhodet vil ha et slikt medlem. Slik er det også med bondepartiet, som i Norge kaller seg Senterpartiet. Det frykter også at bøndenes økonomiske interesser vil bli skadelidende i konkurransen med bøndene i Fellesmarkedet. Det kommunistiske parti og det s.k. Sosialistisk Folkeparti er begge motstandere av enhver form for medlemskap.

For å bli medlem var det nødvendig for Norge å endre Grunnloven, dvs. føye til en ny § 93. Ellers vil det ikke være mulig å oppgi landets suverenitet og overgi Stortingets makt til Fellesmarkedets overnasjonale organer.

Motstanderne av Fellesmarkedet har fortalt det norske folk at medlemskap betyr fullstendig oppgivelse av vårt lands suverenitet. Vi har fortalt at Fellesmarkedet betyr en videreføring av NATO, at det må være nok at vi allerede har mistet vår suverenitet militært ved NATO-medlemskapet. Vi vil ikke være med i

Fellesmarkedet og derved også miste vår suverenitet økonomisk og politisk. Også i Fellesmarked-spørsmålet har de fagorganiserte arbeidere gått mot sine ledere. De har protestert gjennom sine fagforeninger og personlig. Og de har demonstrert. Mange intellektuelle har gått sammen med arbeiderne i denne kampen. Likevel ble grunnlovsendringen vedtatt i Stortinget med 115 mot 35 stemmer. Vårt Storting har 150 representanter og 2/3del av stemmene er nødvendig for å foreta grunnlovsendringer. Flertallet for grunnlovsendringen var altså knapp. I valgkampen ifjor høst var spørsmålet om Fellesmarkedet og grunnlovsendringen tabu, men ble behandlet av det kommunistiske parti, det sosialistiske folkeparti og bondepartiet. Derved ble i alle fall forhindret at arbeiderpartiregjeringen fikk ordnet det slik -som den uten tvil hadde planlagt - at forhandlinger med EEC's råd om medlemskap ble opptatt og gjennomført bak det norske folks rygg.

Takket være protestene fra motstanderne av Fellesmarkedet og deres energiske kamp måtte arbeiderpartiregjeringen oppgi sine frekke planer. Riktignok er grunnlovsendringen vedtatt, likeså at Norge skal forhandle med Fellesmarkedet. Men det er også - og det er et resultat av vår kamp -blitt vedtatt at resultatene fra forhandlingene skal bli lagt fram for folket til folkeavstemning før Stortinget foretar seg noe mere med dette. I mellomtiden vil vi selvsagt med alle krefter fortsette kampen til forsvar av vår frihet og suverenitet.

Jeg har hatt den lykke å delta i mer enn 40 år i den norske arbeiderklassens kamp. I de siste 25 år har jeg vært fagorganisert dvs. sålenge det overhodet har

380 vært mulig for meg. Tillat meg, kjære kolleger, å be dere om aldri å bli for gamle
eller trette til å kjempe for freden og sosialismen. Leve freden!

Kilde

385 Minneskrift. Stadsfysikus Eyvin Dahls siste taler og kåserier. Stavanger Kommunistiske Parti, 1962, s.32-41.

Emner

Foredrag

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/tyskland-berlin-og-freden>

390

395

400

405

410

415